

og Kirketienden, men derimod ikke med Hensyn til Kongetienden, undtagen hos de Giere af Kongetienden, som frivilligt vilde gaae ind under Lovens Bestemmelser. Nu kunde man vel sige: det vilde de formodentlig allesammen, idet det maa være dem selv af stor Interesse at faae disse Forhold tilstrækkeligt oplyste og deres Ret konstateret, men det troer jeg ikke, at man kan paaftaae eller med Sikkerhed gjøre Regning paa, og saaledes vilde man gjennem denne Lov paalægge de to Parter af Landets Tiendeiere betydelig Uleilighed og Beføstning uden dog at opnaae, hvad Loven tilsigter. Naar jeg dernæst seer hen til § 7, er Bestemmelsen i den første Deel af Paragraphen vistnok meget rigtig, nemlig at Hovedparcellen af en udstykket Gaard ikke skal heste for Udredelsen af den paa de mindre Parceller faldende Andeel af Tiendeafgiften, men at denne derimod for Fremtiden skal falde paa Biparcellerne; men ogsaa her gjælder det Samme, at det kun vil stee for Præste- og Kirketiendens Vedkommende, men at derimod, saalænge en Kongetiendeier ikke er gaaet ind under Lovens Bestemmelse, vil Kongetienden vedblive at hvile paa Hovedparcellen, og saaledes opnaaes ogsaa her kun tilbeels, hvad Loven tilsigter. Derfor er det Spørgsmaal opstaaet for mig, om man ikke kunde gaae en anden Vej. Jeg er ikke Jurist og kan derfor ikke bedømme, om det vilde være en Umulighed, Umulighed eller Uretfærdighed at stille Kongetiendeierne i denne Henseende under samme Vilkaar som Kirketiendeierne og Beneficiarierne. Det maa jeg overlade til Andre at afgjøre, men hvis det skulde vise sig at være en Umulighed, er der dog maaskee andre Maader at lempe denne Sag paa, thi ellers vilde jeg næsten foretrække, at det enten kun blev en Berettigelse for Alle, altsaa ogsaa for Beneficiarierne eller Kirketiendeierne, eller ogsaa, at Loven blev stillet saaledes, at hvor en Eier af Kongetiende var villig til at gaae ind under Lovens Bestemmelser, skulde ogsaa de to andre, Beneficiarius og Kirketiendeieren, gjøre det, eller endelig, at man indbrettede det saaledes, at Beføstningerne ikke faldt paa vedkommende Tiendeiere, men at Staten derimod paa en eller anden Maade overtog dem som den, der dog egentlig havde den hele og store Nytte af

Loven. Maaskee kunde man ogsaa gaae en anden Vej, nemlig at nedsette de Gæbyr betydeligt, som ere omtalte i § 8. Ifølge denne Paragraph vil der nemlig blive at erlægge et Gæbyr af 8 Skilling Rigsmon for hver i den fremlagte Fortegnelse særskilt opført Eiendom og ligeledes et Gæbyr af 8 $\frac{1}{2}$ Rigsmon for hver Eiendom, paa hvis Conto i Registrene over Skjøde- og Panteprotokollerne den stete Thinglæsning bliver at notere, saavel som 32 $\frac{1}{2}$ for Arket af Udskifterne. Det Sidste bliver nu vel sagtens en Bagatel, men det er altsaa denne Mark paa hver Eiendom, som der er Tale om. Kunde man ikke slaae det sammen for de fleste Tilfælde saaledes, at der bestemtes en vis lille Sum for hver enkelt Fortegnelse, istedetfor Noget for hver Eiendom, hvorved det jo kan løbe temmelig betydeligt op? Jeg skal ikke kunne sige, hvilken af disse Udveje der er den rette, eller om nogen af dem er praktisk, men jeg troer, at Et og Andet maa man finde paa og ikke tage Loven, som den foreligger. Endnu skal jeg blot med Hensyn til den sidste Deel af § 7 henstille, om det ikke vilde være tilstrækkeligt, at man holdt sig til Bestemmelsen i den første Deel, nemlig saaledes, at ved alle fremtidige Udstykninger skal Bidraget fordeles mellem Hovedparcellen og Biparcellerne, eller om det skulde være nødvendigt og tilraadeligt at give Loven ogsaa en tilbagevirkende Kraft med Hensyn til de Handler, der tidligere ere afsluttede, om ikke derved endel baade Uleilighed og maaskee ogsaa Stridsspørgsmaal vilde opstaae. Dog dette Sidste skal jeg blot henstille til nærmere Overveielse.

F. Nielsen: Jeg vil tillade mig at understøtte de Betænkkeligheder mod Loven, som den ærede foregaaende Taler har fremført, og i Særdeleshed gjøre opmærksom paa, at den Foranstaltning, som Loven søger at gennemføre, og hvis Gavnlighed jeg i og for sig maa anerkende, vil blive overordenlig kostbar. Saa vidt jeg har kunnet erfare, er der omtrent 150,000 tiendepligtige Eiendomme, store og smaa, i Kongeriget. For hver af disse 150,000 tiendepligtige Eiendomme er der 3 Tiendetagere. Hver af disse Tiendetagere skal for hver tiendepligtig Eiendom betale idetmindste 1 Mk.,